

Неграмотни са, ама всичко разбират

Анка, р. 1937

Бяхме 8 деца - 4 момчета и 4 момичета. При фашистко време ставаше това, майка ми и баща ми са ходили от село на село, от град на град с каруци и магарета, както намерят, накрая идват тук. Майка ми беше саката, с три пръста на едната ръка, баща ми работеше на частно, хвърляше боклуци и чистеше тоалети. Всички сме неграмотни, тогава беше „кърава работа”. Много бедно живеехме, няхахме даже леген или корито, майка ми правеше дупка на земята, слагаше един найлон и там переше. Ожених се на 19 години. Мъжа ми Тодор Жеков Андонов и той е от тука, ама и техните много са скитали. Свекарът ми имаше една маймунка и ходеше наоколо, хората му даваха по някой стотинка. Свекърва ми беше бая лоша, ама ние се отделихме. Родих 7 деца -2 момичета и 5 момчета. Всичките са живи. Работила съм на Централна гара на тоалетните, тогава бяха към СП ”Чистота”, 28 години стаж имам, вземам 110 лева пенсия, а пък други хич не са работили и пак толкова взимат, това не е правилно. Всичките ми деца се ожениха, че някои и по два пъти, ама нямат работа. Много трудно живеят и аз нямам да им дам. Неграмотни са, ама всичко разбират. Живеехме бедно навремето и сега. Мъжът ми и той работи в СГГ „Чистота”, чистиха тоалетни, сега и той е пенсионер, ама много са малки пенсиите. Ама от време на време им даваме по някой лев, като гледаме, децата са гладни, какво да правим, с дядото пак даваме има - няма. Тримата сина и снахите са добре, те работят, ама другите са гладни. И те да почнат на работа, да си гледат децата, че спокойна да умра. Нали съм майка, за всичките мисля. Да дава Господ живот и здраве, че лоша работа, а много труден живот. През фашистко, както гладувахме, и сега тъй, тез дето са без работа. Не е много хубаво, навремето теглихме, сега пак, но трябва някак си да преживеем и съм доволна , че още съм жива.